

צילום: מנשה העולם הזה

טלי עומר-גת:

„ביני ובין שכניי הערביים שום דבר לא השתנה!“

זה התחיל בעזה, עבר לרצועה כולה, הדביק את הגדה, הלהיב את הכפרים הערביים בישראל. אפילו בכפר „אוהב ישראל“, כמו אבו-גוש, נזרקו בשבוע שעבר אבנים. במסיב בה בתל-אביב מגשתי את טלי עומר-גת, שגרה עם בעלה ובתם באבו-גוש. מישפחה יהודית אחת בתוך כפר שכולו ערבי.

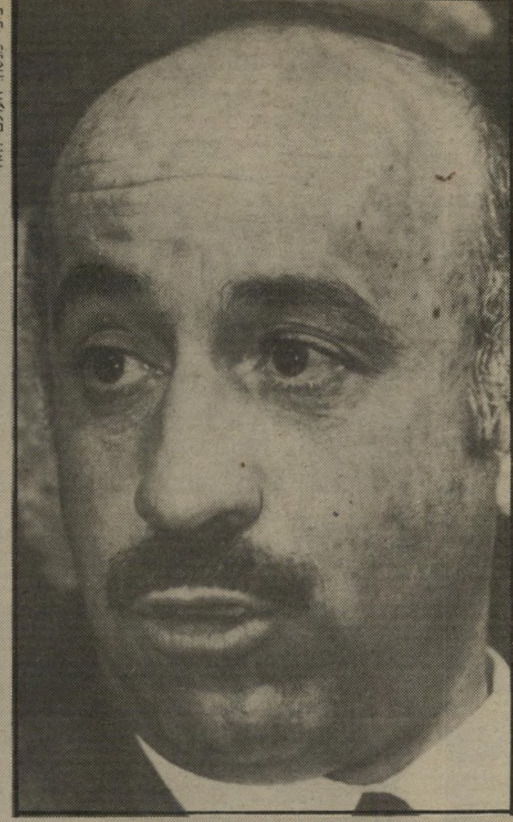
הכל התעניינו אצל טלי איך היא מרגישה עכשיו בכפר, מה השתנה בשבועות האחרונים, איך הם מרגישים בין שכניהם, כשאלף ערבים עוצרים.

אילמלא הייתי רואה חדשות בטלוויזיה וקוראת עיתונים, לא הייתי יודעת שמהו בכלל קרה בין יהודים לערבים. יחסי-השכנות הנהדרים שיש לנו עם שכנינו לא השתנו. הם

מאורעות

נכנסים לקחת סוכר, אני נכנסת לקחת מרגרינה, מפטפטים קצת, לא מדברים על פוליטיקה. יכול להיות שהשינוי היחיד הוא ששמתי לב כי בשבועות האחרונים נכנסים השכנים שלי אלינו קצת יותר, לשתיית קפה או תם לשיחה קצרה. אולי זוה הם רוצים לשרד לנו שהכל בסדר, ושהם עדיין אוהבים אותנו. הבת של בעלי והבת של השכנים ממיסכות לשחק קלאס וחבל, והשכנה קוראת לי כשהיא מבשלת משהו טעים במיוחד. שכנות נהדרת, שכנראה לא מתקלקלת בשבוע.

האמת היא שאילו החברים שלי מתל-אביב וירושלים לא היו מזכירים לי שאני גרה בכפר ערבי, הייתי שוכחת. אני מתייחסת לשכנים שלי כאל שכנים, ולא חושבת כל הזמן על הרת או הלאום שלהם, ונרמה לי שמהצד השני זה בדיוק אותו הרבר. אולי זה מפני שכל הכפר רובר עברית, הם לבושים כמונו, רואים טלוויזיה כמונו. אין שום בעיות קומוניקציה. פשוט שכנות עלא כפאק, שעמדה אפילו במיכתן השבועות האחרונים. (דניאלה שמי)

צילום: מנשה העולם הזה

עבד-והאב דראושה:

„מובארכ פתח את זרועותי, חיבק ונישק אותי!“

דווקא בלהט המאורעות בגדה, ובעת הצינון הדראסטי ביחסים שבין מצריים וישראל, נערך מיני-פסטיבל סביב הברי-כנסת ישראלי, שנמשך עם הנשיא חוסני מובארכ – הח"כ הערבי עבד-אל-והאב דראושה. כעת, משנרגעו החגיגות, שאלתי את דראושה לפרש העיתוי של ביקורו. האמת היא שהביקור והפגישה עם הנשיא תוכננו מזמן. ביקרתי במצריים בחודש מרס, ורציתי לפגוש כמובארכ, אבל אמי נפטרה אז, וביקורי שם נקטע.

תיכננתי את המשך הביקור באמצעות השגרירות המצרית פה, וקבעו לי פגישות עם הנשיא ויועצו, אוסמה אל-בו.

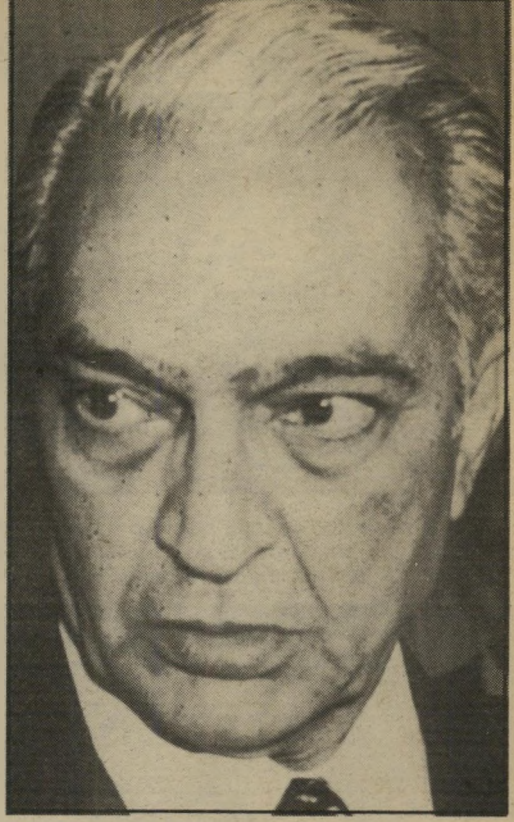
● **יודע לי שהמצרים מסרבים לפגוש כעת בניציי גים ישראליים.**

זה נכון. כשנכנסתי לארמון-הנשיאות, קיים מובארכ פגישת עם

מדיניות

חני אל-חסן, יועצו של יאסר ערפאת. לא ראיתי אותו עם סיום הפגישה. משהגיע המועד לפגישתי, חיכו לי, מובארכ ואל-בו, בפתח חדרה-נשיא. מובארכ פתח את זרועותיו וחיבק אותי, נישק אותי! הופתעתי. לא ציפיתי לכך. הוא סיפר לי שהוא מסרב לפגוש כעת בישראלים, בגלל מה שקורה בגדה, והיה מוכן לפגוש אותי, מפני שאני ערבי-ישראלי, ומפני שהוא מכבד את דיעותי.

● **אולי המצרים השתמשו בכך לצורך העברת מס' ריב? או שעשית יחסי-ציבור עבורם?**
 יחסי-ציבורי לא, לא, לא! אבל יכול להיות שהם רצו שאעביר מסרים. במהלך השיחה, שארכה כשעה, אמר לי מובארכ: „תגיד לשמיר“, או „תגיד לפרס ש...“ אל-בו רשם פרוטוקול מדוייק של השיחה – ממש מילה במילה. מרי פעם הוא זרק מילה או רעיון. הם גם אמרו לי שהם אוהבים את עזר וייצמן, ומעריכים ששימיעו פרס הוא אדם ישר. אני העברתי מסרים אלה בארץ, בוודאי. (דפנה ברק)

צילום: מנשה העולם הזה

מוצטפה ח'ליל:

„אנחנו מחכים לראות איזה אפקט יהיה למחאותינו!“

אחד הבכירים שבקרב מעצבי המדיניות הישראלית סיפר לי ביאוש שהמאורעות בגדה סגרו את ערוצי התיקשורת בין ישראל למצריים, ושהיחסים כיום מתמצים בחילופי-איגרות, לא-דוקא חמימות. טילפנתי לקאהיר, לביתו של ראש-ממשלת מצריים לשעבר, מוצטפה ח'ליל, ושאלתי על ההרגשה הכללית בארצו.

ח'ליל – איש שדעתו נשמעת גם כיום, ניסה לאמר את הדברים בטון מרוכז-משהו.

אתמול (ביום השישי) היתה הפגנה. לא, זאת לא היתה הפגנה גדולה, מפני שהמיסטרטה טיפלה במפגינים.

מדיניות

● **מה צעקו המפגינים?**
 הם האשימו את השלטון הישראלי, על דרך הטיפול שלו במה שקורה בעזה.

● **האם המצרים מאשימים גם את מנהיגיהם, על שמצריים מקיימת יחסים עם ישראל?**
 לא, לא, לא!

● **מהן הערכותיך לגבי ההתפתחויות הבאות?**
 זה תלוי בהתנהגות הישראלים בעזה. מה אנחנו יכולים לעשות?

● **למשל: להחזיר את מוחמד בסיוני, שגוררבים בארץ, להתיעצויות.**

אני לא יודע. מחינו כבר חמש פעמים באוזני ישראל, ואנחנו מחכים לראות איזה אפקט חיובי יהיה לכך, איזה שיפור.

● **ואם לא?**
 מדוע להיגרר למסקנות חפוזות? נחכה ונראה. (דפנה ברק)